Ч. 89. Пятниця 23 цьвітня (6 мая) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Росийско-японьска війна.

Здає ся, як коли-б якесь нещастє повисло над росийскою армією і фльотою на далеким Всході. Удар поступає за ударом. Фльота росийска на Тихім океані так як би вже зовсім знищена. Японцям удало ся остаточно замкнути фльоту росийску в Порт Артурі і так зробити єї нешкідливою в дальшій воєнній акциї. Тим закінчило ся пановане Росиї на Тихім океані, бо владивостоцка фльота, навіть коли би й позістала зовсім ненарушена, не може входити в рахубу. Впрочім, здаєсь, Японці будуть старати ся знищити і сю фльоту. О замкненю Порт Артура наспіли вині такі вісти з Льондону і безпосередно з Токіо:

„До „Daily Chronicle“ і „Daily Telegraph“ доносять з Токіо, що в'їзд до Порт Артура дійстно замкнено. — Бюро Райтера доносить з Токіо: На вість о замкненю в'їзду до Порт Артура вийшли на улиці тисячі людий і з музикою ходили по місті. Перед міністерством маринарки війни і ґенерального штабу устроено грімку овацию.“ Ся послідна вість здає ся нелишати вже сумніву о замкненю росийскої фльоти в Порт Артурі, бо ледви чи Японці робили би овациї, як би не знали на певно, що адмірал Тоґо довершив то, на що завзяв ся.

Друга важна, але не потверджена ще доси з ніякої сторони вість, то чутка про занятє Японцями Ночвана по довшій і завзятій борбі. Як би вість ся показала ся правдивою, то положене росийскої головної армії під проводом ґен. Куропаткіна на лінії вздовж шляху зелізничого Каїпін-Ляоян-Мукден сталось би досить критичне, бо она була би змушена вести борбу на кілька фронтів. О скілько доси знає ся пляни Японців, то армія під командою ґенерала Курокі іде від всходу, від сторони ріки Ялю і по битві під Кюленчен знаходить ся тепер під містом Фенванчен, де укріпили ся відділи ґен. Засулича; друга армія під проводом ґен. Оку піде мабуть від Такушан, від полудня а третя призначена зайти Росиян з заду і се була би якраз тота, котра заняла Ночван. В виду переважаючих сил Японців не позіставало би Росиянам нічого, як лиш уступати ся на Мукден в глубину Манджурії; але здає ся, що їх сили в наведених повисше позициях занадто великі, як щоби они відважили ся ставити Японцям опір. То далекі сьвіти, що відділяють обі ворожі армії від себе і длятого хиба аж за кілька неділь можна буде почути о першій рішаючій битві десь в сторонах як Ляоян і Мукден.

Із звіту, який надіслав ґен. Куропаткін про битву під Кюленченом, оголошено урядово лиш одну часть, в котрій Куропаткін так доносить:

„Положене оборонців наших позиций ставало щораз труднійше, особливо же в Потієтінсе, де неприятель стріляв від фронту і на обох крилах. Наша батерия отворила огонь, коли неприятельска польна батерия притихла. Огонь був вимірений головно на піхоту. З причини страт наша піхота мусіла уступити ся на инші становища. Підчас нашого огню виконували Японці атаки щораз сьвіжими войсками. Не відважили ся однак на атак на баґнети. Підчас переходу через ріку і штурму на горби Японці рівночасно з атаками на Потієтінсе пустились до атаку на ліве крило наших позиций в Кюлінчен, котрі остаточно наші мусіли опустити. Позаяк наша головна резерва не могла в пору прийти на поміч, войско наше опустило головне становище і заняло позициї на Кюлінчен, при чім було виставлене на сильний огонь Японців.

„Неприятель отворив відтак сильний огонь артилериї на наші нові позициї і зачав заходити наше ліве крило коло Сінґан. З головної резерви два баталіони 11 полку піхоти і третя батерия 3 бриґади артилериї заняли становища в двома фронтами до атаку, що дало можність нашій передній сторожи, котра дуже потерпіла, забрати з собою ранених. Баталіон 11 полку піхоти, заатакований неприя-

ЗАЗУБРИНА.

(З росийского — **М. Ґоркого**).

Кругле вікно моєї комірки виходило на тюремне подвірє. Оно було дуже високо від землі, але приставивши до стіни стіл і вилізши на него, я міг видіти все, що діяло ся на подвірю. Я мав досить часу, щоби з мого „високого“ становища познакомити ся з населенєм тюрми, і я знав, що найвеселійший чоловік серед єї понурого, сірого населеня називав ся Зазубрина.

Се був кремезний і грубий парень з червоним обличем та високим чолом, з під котрого сьвітили ся живі ясні очи.

Свою шапку носив на потилици, уха якось сьмішно стреміли на обстриженій голові, застіжки від обшивки сорочки він ніколи не завязував, блюзи не запинав, а кождий рух єго рук виявляв в нім душу, неспосібну доневіри і злости.

Все з реготом на устах, рухливий і голосний, був він божком тюрми; єго все окружала юрба сірих товаришів, а він сьмішив і забавляв їх ріжними сьмішними штуками, прикрашуючи щирою веселостию понуре та нудке житє.

Раз вийшов з комірки на прохід з трьома щурами, запряженими хитро в шнурки. Зазубрина бігав за ними по подвірю і викрикував, що іде трійкою. Щурі, здурівши від єго крику, кидали ся на всі боки, а арештанти реготали ся як діти, дивлячись на сю комедию.

Він очивидно думав, що живе виключно для розвеселюваня людий, а щоби сю ціль осягнути, не перебирав в средствах. Иноді єго винахідливість прибирала жорстокий вид. От раз приклеїв чимсь до стіни волосє хлопця-арештанта, що дрімав, сидячи під тою стіною, а коли волосє присхло, нагло розбудив єго. Хлопець швидко зірвав ся на ноги і вхопивши ся за голову, впав з плачем на землю. Арештанти реготали ся і Зазубрина був вдоволений. Опісля — я бачив се з вікна — він приголубив хлопчика, що лишив на стіні порядний жмут свого волося.

Крім Зазубрини був у тюрмі ще один любимець — рудий, товстий кіт, маленьке, всіми розпещене, веселе створінє. Виходячи на прохід, арештанти все десь єго відшукували і довго з ним грали ся, передаючи єго з рук на руки, бігаючи за ним по подвірю і позволяючи єму драпати собі руки та лиця, оживлені тою забавою з пестієм.

Коли на сцену являв ся кіт, відвертав увагу від Зазубрини, чим сей не міг бути вдоволений. Зазубрина був у души артист, а притім ще більший самолюб. Коли єго публика одушевляла ся котом, він лишав ся сам, сідав десь в куті на подвірю і звідти слідив за товаришами, що в ту хвилю забули на него. А я зі свого вікна слідив за ним і відчував усе те, чим наповнялась єго душа в такі хвилі. Мені здало ся неминучим, що Зазубрина убє кота при першій нагоді, і мені жаль було веселого арештанта. Змаганє чоловіка бути осередком загальної уваги людий — шкідливе для него, бо ніщо не убиває душі так швидко, як бажане подобати ся людям.

Раз у яркий сонячний день, коли арештанти висипались з комірок на подвірє, Зазубрина побачив в куті ведро зеленої фарби, лишене малярями, що малювали дах тюрми. Він підійшов до него, подумав над ним і замочивши палець у фарбу, помалював собі вуси на зелено. Ті зелені вуси на єго червонім лици викликали загальний регіт. Якийсь підросток захотів покористувати ся вигадкою Зазубрини і також почав був малювати собі верхню губу, а Зазубрина вмочивши руку в ведрі, замастив єму зручно ціле лице. Підросток порскав і махав головою, Зазубрина пританцьовував довкола него, а публика реготалась, заохочуючи свого весельчака одобряючими окликами.

Саме в ту хвилю явив ся на подвірю рудий кіт. Він ішов по подвірю, не кваплячись і ґраціозно підносячи лапки, махав підниятим до гори хвостом та очивидно ні крихітки не бояв ся попасти під ноги юрби, що шаліла довкола Зазубрини і обмазаного ним підростка, котрий пильно розтирав долонями по лици лапку мішанину олію і фарби.

— Братя! — крикнув хтось. — Мишка прийшов!

— А! злодійчук-Мишка!

— Рудий! Кяценька!

Кота вхопили і він переходив з рук на руки, пещений всіми.

телем з заду і на двох крилах, ішов кілька разів на баґнети, щоби перебити ся. Лиш завдяки атакови на баґнети міг одинайцятий полк піхоти перебити ся, заким наспів батальйон 10 полку. Під охороною того баталіона могло наше військо вертати.

„Страти в 11 і 12 полку піхоти суть дуже великі, але ще не обчислені. Друга і третя батерия шестої бриґади артилериї не могли забрати пушок, бо погибла більша часть вояків, що їх обслугували та вигинули майже всї конї. Пушки треба було поушкоджувати і лишити на місци. З тої самої причини не можна було забрати шість пушок третої батериї, 3 бриґади артилериї і 8 машинових карабінів. Та й ті насамперед ушкоджено. До шпиталю в Фенванчен привезено доси 800 ранених а серед них 14 офіцирів. Дальший транспорт ранених в дорозї“.

Як видимо, сей звіт ґенер. Куропаткіна єсть дуже оглядно написаний і робить таке враженє, як коли-б то над рікою Ялю була лиш стичка, в котрій брали участь більше менше два до три полки, підчас коли то була битва, в котрій були тисячі убитих і ранених.

Новинки.

Львів дня 5-го мая 1904.

— **Доповняючий вибір** одного члена Ради повітової в Калуши з ґрупи сїльских громад розписала Президия ц. к. Намістництва на день 14 червня с. р.

— **В справі львівских клінїк** Міністерство просьвіти повідомило краєвий Видїл, що на рахунок своєї залеглости 360.000 К, припадаючих Видїлови за удержуванє клінїк, виплатить до 1 вересня 100.000 К, а решту доперва по означеню єї висоти виплатить ратами. Супротив того Видїл краєвий буде адмініструвати клінїками до кінця шкільного року, а дальша адміністрация буде залежати від порозуміня з правительством.

— **Звичайні загальні збори** галицкої каси ощадности у Львові відбудуть ся в суботу дня 7 мая с. р. о годині 10 перед полуднем в сали засїдань дирекциї галицкої каси ощадности. Дирекция каси запрошує членів до численної участи.

— **Недоручені листи.** Дирекция почт оповіщує, що залягає недоручених 97 рекомандованих листів і 8 пакетів, котрі повинно ся відобрати до одного року. В місяци марті знищено через спаленє 12.174 листів, котрих не можна було доручити адресатам.

— **Для Львовян.** Заходом забавового кружка львівского „Сокола“ відбудуть ся в суботу, дня 7 вечерниці з танцями в салях „Рускої Бесїди“ у Львові. Вступ 1 К. від особи, а для членів 60 сотиків. Початок о год 8 вечером.

— **Лисенко в Чернівцях.** З Чернівців доносять, що вчера, в середу прибув там Никола Лисенко з Києва на обхід свого ювилею. Перший концерт відбуде ся, як звістно, дня 6 с. м, а другий в недїлю, дня 8 с. м. На обох концертах буде диригувати сам ювилят.

— **Загальні збори** українсько-рускої Видавничої Спілки у Львові відбудуть ся дня 18 мая о год. 5 вечером в комнатах Наукового Тов. ім. Шевченка при ул. Чарнецкого ч. 26 з таким порядком дневним: 1) Відчитанє протоколів з попередних загальних зборів. 2) Справозданє Дирекциї за рік 1903. — 3) Справозданє контрольної комісиї. — 4) Внесеня Дирекциї що-до розділу зиску за р. 1903. — 5) Вибір 5 членів Дирекциї і 2 заступників. — 6) Вибір контрольної комісиї. — 7) Внесеня і інтерпеляциї членів.

— **Руский концерт у Відни.** В честь памяти Тараса Шевченка устроює руске товариство: „Кружок зем'яків“ при співучасти академічного товариства „Сїч“ і робітничого товариства „Родина“ у Відни в четвер дня 12 мая с. р. в великій концертовій сали Hotel zur Post (I. Fleischmarkt 16) концерт. Початок о 8 год. вечером.

— **Пожар.** Оногди в Камінцї струмиловій погоріло кільканайцять будинків. Шкода виносить до 30.000 корон.

— **Великий пожар.** Дня 27 цьвітня погоріли в Льондонї магазини і поїзди повні товарів на двірци London and North-western. Мимо того, що перший трен пожарної сторожи явив ся на місци пожару в три мінути по вибуху огня, а опісля прибуло 65 парових сикавок, то огонь знищив кільканайцять великих будинків і кількасот ваґонів. Шкода виносить понад мілїон фунтів штерлїнґів.

— **Пропав без вісти.** Іван Мельник, селянин з Каменополя, доніс вчера львівскій поліциї, що его брат Матвій, котрого на хвилю лишив був оногди перед будинком староства у Львові, пропав без вісти. Мельник 23-лїтний паробок, єсть епілептиком, має округле лице, сиві очи, понурий погляд і був одїтий по сїльски.

— **Перша слухачка теольоґії** записала ся дня 16 с. м. на університеті в Гайдельберзї.

— **Страшний злочин.** Вчерашної ночи допустив ся робітник Михайло Волюшик в Подгуржи страшного злочину. Іменно винен він був за побрані товари крамареви Клещеви 46 К і не хотів їх віддати. Оногди прийшло з тої причини між обома до суперечки, причім робітник, огірчений на Клеща, відгрожував ся єму. Того самого дня в ночи Волюшик вломив ся до мешканя Клеща і убив его сокирою, а его жінку тяжко покалїчив в голову. Коли его рано арештовано, товпа хотїла розідерти опришка на улици і лише поліция оборонила его перед местию.

— **З Хоросткова,** в теребовельскім повіті, пишуть, що там ширить ся сильно патнистий тиф, котрого жертвою упав між иншими о. Бурек, набавивши ся недуги при сповіди.

— **Дезертир.** Заряд войскового маґазину у Львові доніс поліциї, що оногди утік з касарнї вояк Іван Сурмак родом з Камінки струмилової.

— Диви, як наїв ся! Черево яке грубе!
— Як він швидко росте!
— Драпає, чорт!
— Пусти его! Нехай сам скаче!
— Ну, я підставлю плечі... Скачи, Мишка!

Довкола Зазубрини було пусто. Він стояв сам, обтираючи пальцями фарбу з вусів, і дивив ся на кота, що скакав по плечах арештантів. Се всїх дуже бавило і сьміх лунав раз-у-раз.

— Братя! Ану, помалюємо кота! — роздав ся голос Зазубрини. Він звучав так, неначе Зазубрина, предкладаючи сю забавку, рівночасно просить згодити ся на неї.

Юрба арештантів загуділа.

— Таж він від того здохне! — замітив хтось.

— Від фарби? От-то сказав!

— Ану, Зазубрино, малюй живо!

Широкоплечий парубок з червоною бородою закликав з одушевленем:

— І видумав сатана таку штуку!

Зазубрина вже держав кота в руках і йшов з ним до ведра з фарбою.

„Далї, братя, а дивіть... — співав Зазубрина —

Малюєть ся рудий кіт!
Весь зелений буде.
Вдарте у присюдка!“

Зірвала ся буря реготу, арештанти аж брали ся за боки. А тимчасом Зазубрина, держачи кота за хвіст, занурив его у ведро і пританцьовуючи, сьпівав:

„Гей постій, не мявчи,
Батька хрестного не вчи!

Регіт розгаряв ся. Хтось запищав тонким голосом:

— Ой-ой-ой! Ой, Юда кривобокий!

— А бодай вас! — стогнав другий.

Заходили ся від сьміху, душили ся ним; він кривив тїла тих людий, згинав їх, тряс ними і лунав у воздусї — могучий, безжурний, все зростаючи і доходячи майже до гістерики. З вікон жіночого відділу дивили ся на подвіре усьміхнені лиця в білих хустках. Дозорець, оперши ся плечима о стїну, випнув наперед своє велике черево і піддержуючи его руками, видавав із себе сальви грубого, басового сьміху, від котрого аж душив ся.

Сьміх порозкидав людий на всї боки кругом ведра. Викидуючи ногами дивні штуки, Зазубрина ходив у присюди і присьпівував:

„Гей, житє веселе раз!
Сїра кітка була в нас.
А єї син, рудий кіт,
днесь зелений, адивіть!“

— Буде, чорт би тебе взяв! — закликав, стогнучи рудий бородач.

Але Зазубрина був одушевлений. Довкола него лунав безтямний сьміх сїрих людий, і Зазубрина знав, що се якраз він заставляє їх так сьміяти ся. В кождім его руху, в кождім виразї его сьміхуньского обличя ясно пробивала ся та сьвідомість і все его тїло здрігало від розкоші триюмфу. Він держав кота вже за голову і стріпуючи з его шерсти лишню фарбу, в екстазї артиста, сьвідомого своєї побіди над юрбою, танцював без перестанку і імпровізував:

„Гей,ріднесенькі братя,
подивіть ся між сьвятих,
щоб імя котови дать,
як его тепер назвать?“

Кругом усе сьміяло ся розшалїлою, безтямною веселостию арештантів... Сьміяло ся сонце на склї вікна з залїзною решіткою, усьміхало ся синє небо над тюремним подвірєм, а навіть старі, брудні стїни тюрми сьміяли ся усьмішкою істот, що обовязані здушувати в собі радість, хочби она й як бушувала в них. Ізза решітки вікон жіночого відділу дивили ся на подвіре обличя женщин; они також сьміяли ся, а їх зуби яснїли на сонци. Все кругом немов переродилось, скинуло із себе нудний сїрий тон, що наводив тугу і зневіру, і ожило, проняте тим очищуючим сьміхом, що, як сонце, навіть болото заставляє бути більше приличним.

Положивши зеленого кота на траву, якої вершки, пробиваючись поміж камінєм, пестрили тюремне подвіре, Зазубрина, подразнений, задиханий і спітнїлий, все ще танцював свій дикий танець.

Але сьміх уже притахав.... Було его занадто богато і він утомив людий. Дехто пищав ще гістерично, деякі ще реготались, але вже в перестанками. Наконець прийшли хвилї, коли всї мовчали крім приспівуючого до танцю Зазубрини і кота, що мявкав тихо, жалібно, повзучи по траві. Він майже не ріжнив ся барвою від неї і мабуть фарба осліпила его, звязала его руки... Великоголовий, слизький, він бездушно повз на дрожачих лапках, пристаючи, наче приклонюючись до трави, і все мявкав....

„Диви, народе хрещений,
шука' місця кіт зелений,
бувший рудий Мишка-кіт,
місця не найде собі!“ —

коментував Зазубрина рухи кота.

— Ади, собака, як вдатно! — сказав рудий дїтвак. Публика глядїла на свого артиста пересиченими очима.

— Мявкає! — заявив підросток-арештант, вказуючи головою на кота і поглянув на товаришів. Они, слїдячи за котом, мовчали.

— Що-ж, він на цїле житє лишить ся зеленим? — спитав підросток.

— А кілько єму жити? — заговорив сивий, високий арештант, присїдаючи коло Мишки. — От він підісхне на сонци, шерсть у нього склеїть ся, тай здохне....

А кіт мявкав роздираючим голосом, викликуючи реакцию в настрою арештантів.

— Здохне? — запитав підросток. — А коли-б его вимити?

Єму нїхто не відповідав. Маленький, зелений клубок суєтав ся коло ніг тих грубих людий і був такий бідний у своїй безпомічности.

— Ф-фу! Зігрів ся! — закликав Зазубрина, кидаючись на землю. На него не звернули уваги.

Підросток присунув ся до кота і взяв его в руку, але зараз положив назад на траву, заявивши:

— Весь горячий....

Опісля оглянув товаришів і жалісно промовив:

— От і Мишка! І не стане в нас Мишки! На що вбили сотворінє? Також....

— **Пятиистий тиф.** В часї від 19 до 25 цьвітня стверджено урядово отсї случаї: в чортківскім повітї (Мухавка 12, Свидова 3) 15, в яворівскім повітї (Боків, Яжів новий, Стариска, Тростянець) 10, в каменецкім повітї (Яблонівка) 5, в львівскім повітї (Яричів новий 1, Замарстинів 2, Запитів 12) 15, в мостиским повітї (Мишлятичі, Соломянка) 7, в підгаєцкім повітї (Вишнївчик) 1, в перемишляньскім повітї (Глиняни) 1, в містї Переворску 6, в снятиньскім повітї (Рудники) 4, в станиславівскім повітї (Братківцї, Дорогів) 15, в стрийскім повітї (Гутар) 1, в товмацкім повітї (Лядзке шлях.) 4, в теребовельскім повітї (Глещава) 12, в жовківскім повітї (Батятичі) 2. Разом 98 нових случаїв.

† **Померла** Елеонора з Шараневичів Громницка, вдова по сьвященику в Красній, калуского пов., дня 4 с. м. в 73-ім роцї житя.

Господарство, промисл і торговля.

— **Рахунок краєвого товариства кредитового урядників і сьвящеників,** стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, за місяць цьвітень 1904.

I. Стан довжний:

		Кор. сот.
1. Удїли членів		17.002 86
2. Фонд резервовий		1.306 52
3. Вкладки щадн.:	Кор. сот.	
а) Стан на початку міс.	83.490 22	
б) вложено в цьвітни	7.225 13	
разом	90.715 35	
в) винято в цьвітни .	5.095 20	
Позістає з кінцем місяця	.	85.628 15
4. Сальдо побраних процентів	.	2.779 99
5. Резерва податкова		60 —
6. Непіднята дивіденда за р. 1903		402 75
7. Кредит банковий		14.108 —
Сума	. .	121.280 27

II. Стан чинний:

		Кор. сот.
1. Позички удїлені на скрипти і векслї:		
а) стан на поч. місяця	111.583 41	
б) удїлено в цьвітни	10.719 —	
разом .	122 302 41	
в) сплачено в цьвітни	4.620 68	
Стан з кінцем місяця	. . .	117.681 73
2. В щадници почтовій (оборот чек.)		213 04
3. Льокациї в товариствах і банках		905 22
4. Рахунок ріжних сторін	. . .	99 10
5. Движимости		557 —
6. Кошти заснованя (решта)	. . .	100 —
7. „ адмінїстрациї	. . .	568 75
8. Готівка в касї з днем 30/4	. .	1.155 43
Сума	.	121.280 27

Членів прибуло 13, убуло —, остало з кінцем цьвітня 1904 всїх членів 382 з 443 декларованими удїлами в сумі 22.150 К.

Удїл членьский 50 К, може бути вплачуваний ратами; вписове 2 кор.

Товариство принимає вкладки щадничі на $4^{1}/_{2}$%; пожички удїляє на 7%. Товариство посередничить в заключуваню обезпечень на житє всякого рода і удїляє дотичних інструкций безплатно.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 5 мая. Часть нїмецких партий згодила ся на то, щоби зміну реґуляміну поставити яко першу точку порядку дневного палати послів. В дальшім ходї засїданя вела ся дальша дебата над внесенем пос. Сіленїя в справі дрібного промислу. Промавляв вчера ще пос. Кратохвіль. Відтак закрито засїданє, а слїдуюче назначено на пятницю о 11 тій год. рано.

Будапешт 5 мая. Трибунал апеляцийний зарядив випустити на волю страйковий комітет зелїзничий.

Петербург 5 мая. Росийска аґентия телеґрафічна доносить: О занятю Нючвана Японцями, о чім ходить чутка за границею, нїчого тут не знають.

Париж 5 мая. Ґен. Кашталїньский надіслав звіт про битву під Кюленчен, в котрім доносить: Нашї страти виносять около 2000 вояків і підофіцирів та около 40 офіцирів. Страти Японців мусять бути величезні. Дивізия уступила ся в добрім порядку до Фенванчен. Настрій вояків третої дивізиї був знаменитий. Звиш 700 ранених ішло разом з полками до Фенванчен.

Порт-Артур 5 мая. Спеціяльний кореспондент російскої аґенциї телеґрафічної доносить: Видко з далека неприятеля. Можливий єсть новий атак. Як сконстатовано, підчас послїдної проби замкненя пристанї в Порт-Артурі вислано до атаку 12 брандерів. Місце затопленя 8 брандерів єсть докладно знане, двох иньших нї. Два брандери в наслїдок сильного огня відплили назад. Кождий брандер мав 2000 тон містоти а один навіть 3000 тон.

Курс львівский.

Дня 4-ого мая 1904.	платять К с.	жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	538 —	548 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	573 —	583 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350 —	370·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	98 80	99·50
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот. $4^{1}/_{2}$%	101·70	102.20
$4^{1}/_{2}$% листи застав. Банку краєв.	102·20	103.—
4% листи застав. Банку краєв. .	99·30	100·—
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·—	—·—
„ „ 4% льос. в $41^{1}/_{2}$ лїт.	99·30	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	99 30	100·—
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·70	100 40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102 80	—·—
„ „ „ „ $4^{1}/_{2}$ %	101 80	102 50
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	99·—	99·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99 80	100·50
„ „ м. Львова 4% по 200К.	97·—	97·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	78 —	84·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	53 10	55 10
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	29·—	30 —
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	66 —	71·—
Базилїка 10 К (Курс віденьский)	21·30	22 30
Joszif 4 K. (Курс віденьский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок нїмецких	117 15	117·65
Доляр америк.	4·80	5·—

— Ну, чей виздоровіє — сказав другий.

Зелене погане сотворінє все повзало по траві, двайцять пар очий слїдило за ним, але вже нї на однім обличю не було й тїни усьмішки. Всї були понурі, всї мовчали і всї стали такі самі бідні, як той кіт, немов він сповістив їх про своє терпінє, а они відчули єго біль.

— Виздоровіє! — усьміхнув ся підросток, підвисшаючи голос. — Також... Був Мишка... всї єго любили.... За що єго мучите? Добити-б або що....

— А хто все? — крикнув злобно рудий арештант. — Ог, він чортове насїнє!

— Ну — сказав Зазубрина примиряюче — чейже ми всї разом порішили!

І він скулив ся, неначе від студени.

— Всї разом! — покривив ся єму підросток. — Також! Ти один винен... так!

— А ти, телятко, не блей! — порадив миролюбиво Зазубрина.

Сивий старець взяв кота на руки і оглянувши єго старанно, порадав:

— Коли єго викупати в нафтї, фарба змиєть ся!

— А по мому, взяти єго за хвіст і кинути через мур — сказав Зазубрина і усьміхаючись, додав: — Се найпростїйша річ!

— Що-о? — заревів рудий. — А коли-б я тебе самого так! Хочеш?

— Чорт! — закричав підросток і вихопивши кота з рук старця, кинув єго кудись. Старець і ще кілька людий пішло за ним.

Тій Зазубрина лишив ся сам серед людий, що дивили ся на него злєними, понурими очима. Они немов ждали чогось від него.

— Таж я не сам, братя! — сказав жалїсно Зазубрина.

— Мовчи! — крикнув рудий, оглядаючи подвірє — не сам! А хто ще?

— Таже всї! — вирвало ся звінко весельчакови.

— А, собака!

Рудий заїхав єму кулаком в зуби. Артист відхилив ся взад, але там обірвав потиличник.

— Братя... — просив ся він покірно, але „братя“ бачили, що оба дозорцї далеко від них і обступивши свого любимця тїсною купою, кількома ударами збили єго з ніг. Здалека можна було їх збиту ґрупу взяти за компанію, що оживлено розмовляє. Окружений і закритий ними, Зазубрина лежав під їх ногами. Зрідка гомонїли глухі звуки — се били ногами по ребрах Зазубрину, били без поспіху, без злости, дожидаючи, коли чоловік, що вив ся як вуж, відкриє якесь особливо догідне місце для удару ногою.

Се тягло ся зо три мінути. Нараз залунав голос дозорця:

— Гей, ви чорти! Знай край та не падай!

Арештанти перестали збиткувати ся не відразу. Один за другим розходились они від Зазубрини, а кождий на відхіднім прощав ся з ним копняком ноги.

А коли они розійшли ся, він лежав далї на земли. Лежав грудьми до землї, плечі в него дрожали — ма буть плакав — він все кашляв і відхаркував. Потім обережно, немов боячись розсипати ся, почав підводити ся з землї, опер ся о неї лївою рукою, опісля підігнувши одну ногу і завивши як хора собака, сїв на земли.

— Удавай! — крикнув грізно рудий. Зазубрина заметушив ся на земли і швидко встав на ноги.

Опісля хитаючись, попрямував до одної із стїн тюрми. Одна рука була притиснена до грудий, другу простягав він наперед. Ог він опер ся нею о стїну і ставши, схилив свою голову до землї. Він кашляв....

І видко було, як на землю падали темні каплї, зовсїм було видко, як они мелькали на сїрім тлї тюремної стїни.

А щоби не заваляти своєю кровю правительственного будинка, Зазубрина старав ся всїлякo віддавати єї на землю, так щоби нї одна капля не попала на стїну....

З него сьміялись....

Від тодї кіт пропав.... І Зазубрина вже з нїким не дїлив ся увагою мешканців тюрми.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Видання

Руского педаґоґічного Товариства

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. I. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанінова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цїлком змінене видане) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Видання без образків.

*Молитвеник народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. А. Кельнер:** Коротка історня педаґоґіки 60 с. ***Китиця желань** 2. розширене видане 40 с. ***Читанка** ч. I., III., IV опр. по 40, без оправи по 20 с. ***Ів. Левицкий:** Попалесь. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич:** Записки школяря 40 сот. ***Тарас Шевченко:** Кобзар для дітий 30 с. **Гордієнко:** Картагинції і Римляни 20 с. ***Юлій Верне:** Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский:** Замітки до науки руської мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р. 1894 4 К. **Др. Мандибур:** Олімпія 40 с **Віра Лебедова:** Гостинець дітям 50 с. ***Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с ***Мальота:** Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с ***А. Глодзїньский:** Огород шкільний 1 К. 20 с **Сальо:** Непос, учебник для III кляси ґімназ 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef:** Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 c. ***А. К.:** Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский:** Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Днїпрової Чайки:** Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Бараковский:** Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич:** Від Бескида до Андів 20 с ***Ів. Франко:** Абу Каземові Капцї 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка:** Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. ***Т. Шевченко:** Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. ***Ів. Франко:** Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова:** Малї герої 50 с., опр. 70 с. ***Ів. Спілка:** На чужинї 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка:** Дарунок для дітий 40 с., опр 60 с. ***Оповіданя** для дітий 40 с., опр. 54 с. ***Мих. Коцюбиньский:** Оповіданя 40 с., опр. 54 с. ***Олекса Катренко:** Оповіданя 40 с., опр. 54 с **Василь В-р:** Подорож до краю Лілїпутів 50 с., опр. 64 с. ***Л. Кримский:** Переклади 40 с., опр 54 с. **Картки з історії Руси-України.** 40 с. ***Д. Н. Мамина-Сибірика:** Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. ***А. Пушкін:** Байки 30 с. ***Марко Вовчок:** оповіданя I. часть 30 с.; опр. 44 с. ***Марта Борецка:** істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. ***Ковалїв Стефан:** На річках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. ***Др. Мих. Пачовский:** Народні Думи з поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот. ***Гр. Л. Толстой** Казки 40 с., опр. 54 с. ***Поеми О. Кониського:** 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с. **Оповіданя М. Вовчка.** II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дївчат, Е. Ярошиньскої 20 с. ***Малий** сьпіваник 20 сот. ***Клявдия Лукашевич:** Серед цьвітів, комедия в 2 дїях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дївчат, Е. Ярошиньскої 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлїйскі казки, 24 с., опр. 38 с. ***Леоніда Глїбова:** Байки 10 с. ***В. Чайченко:** Олеся; Комар; Два оповідання по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Днїпрової Чайки,** Казка про сонце та єго сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний" порученим до бібліотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Науковсго Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висш в самім товаристві, дістає 10% рабату. Видан. ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплат почтову

З друкарні В. Ловиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).